

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

Hele Fremskridtspartiets argumentation er så fyldt af dobbelthed og hulhed, at det er ganske vanskeligt at have med at gøre. Når fru Annette Just tillader sig den frækhed at stille sig op her og bruge Lech Walesas advarsler omkring et sølvtæppe og tale om, at EF ikke må lukke sig ude, så er det jo pudsigt, at det altså er det samme parti, der vender sig mod Samhørighedsfonden, hvor de rigere EF-lande skal hjælpe de fattigere EF-lande.

Jeg har den fornøjelse i den kommende tid at skulle diskutere et par gange med fru Annette Just rundt om i landet, og jeg har da forsøgt at forberede mig. Jeg fandt bl.a. noget Fremskridtsparti-materiale tilbage fra 1983, og deraf fremgik det helt klart, at Fremskridtspartiet var imod Grækenlands, Portugals og Spaniens optagelse i EF. Hvordan i alverden kan man på den ene side angribe EF for at blive en lukket union, der vil lukke andre ude, og så på den anden side i den praktiske politik selv gøre alt, hvad man kan for ikke at udvide EF? Jeg forstår det ikke, og jeg tror, at der er mange i Danmark, der ikke forstår den hulhed og dobbelthed, der er i dette synspunkt fra Fremskridtspartiets side.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

Lad os starte fra en ende af. Hr. Erhard Jakobsen gjorde opmærksom på, at spørgsmålet om Europahær, mønt osv. ikke var aktuelt længere. På samtlige de møder, som jeg deltog i op til afstemningen den 2. juni, fremførte ikke hr. Erhard Jakobsen, som jeg ikke havde fornøjelsen af at være til møde med, men repræsentanter for CD, repræsentanter for tilhængerne, over for vælgerne, at nu skulle de endelig ikke bekymre sig om det med mønten, de skulle endelig ikke bekymre sig om det med Europahæren, for det skulle vi overhovedet ikke tage stilling til, nej, det var noget, der skulle tages stilling til i 1996.

Men det er det jo fortsat, for ved en ny regeringskonference i 1996 kan et flertal i dette Folketing pålægge den til den tid siddende danske regering at gå til regeringskonferencen og sige ja. Og hvad vil argumentet da være over for den danske befolkning? At nu kan vi

da i hvert fald ikke tillade os at stå udenfor, for nu bliver vi helt til grin i det øvrige Europa, hvis vi ikke 100 pct. underkaster os og tilslutter os. For hvad vil være tilfældet til den tid? Det vil være, som hr. Erhard Jakobsen siger, at de andre lande jo har kørt videre. Argumentet vil være, at nu er Danmark nødt til at komme med på toget igen, for nu står vi jo tilbage i forhold til de andre lande.

Det er selvfølgelig også hr. Erhard Jakobsens vision, for hr. Erhard Jakobsen er jo 300 pct. europæer og ønsker et Storeuropa, som man udtrykker det, fra Atlanterhavet til Uralbjergene. Men det er Fremskridtspartiet altså modstander af, og det er derfor, dette er den sidste chance for at undgå, at Danmark bliver inddraget i disse ting, og undgå, at Danmark ved en regeringskonference i 1996 alligevel bliver lokket med.

Hr. Gade taler om de ulemper, der er ved markedet og lønniveau og social dumping osv., men forskellen mellem os er den, at mens Fremskridtspartiet ønsker, at den slags ting, spørgsmål om lønforhandlinger, spørgsmål om reguleringer, skal ske i det danske Folketing, så overlader hr. Gade nu afgørelsen til kommissærerne nede i Bruxelles.

(Kort bemærkning).

Annette Just (FP):

Til fru Elisabeth Arnold vil jeg så fortsætte – jeg blev ikke færdig, fordi der er begrænset talletid – at når fru Elisabeth Arnold i den grad efterlyste det sociale sindelag hos Fremskridtspartiet, så tror jeg i virkeligheden, at fru Elisabeth Arnold skal tænke lidt over, at Fremskridtspartiet aldrig nogen sinde har talt om frygt for indvandring fra andre dele af EF. Det kunne i øvrigt også have ladet sig gøre – alt, hvad de ville – for der er fri bevægelighed inden for EF på nuværende tidspunkt. Det har intet med Maastricht-traktaten at gøre. Fri bevægelighed er indført. Det, vi taler om, er, hvem der skal bestemme de danske regler, og vi mener, at det er Danmark, der skal bestemme reglerne inden for det sociale område, og ikke et tilfældigt sammenrend nede i Bruxelles.

Hr. Kent Kirk spørger, hvad der egentlig gør forskellen, når Fremskridtspartiet i 1986 kunne sige ja til det indre marked og i 1992 kunne sige nej til en politisk union? Det var dog im-